

A zsérei Rohadtszeg

A zszibricai istennyoma ma a szomjas pásztorok víztartálya. A Zszibrica nyergén nincsen kút, sem forrás, a Remetekút is csak ott lenn, a hegy tövén ontja vizét. De nem baj, hisz a zszibricai sziklamélyedésben mindig van víz. Hogy miért esik erre annyi eső? Annak is meg van a maga története. Nem mindig esett erre ennyi, rendszertelen és katos eső. Annak idején, amikor ott lenn a kútnál Szakállas András remetéskedett, csak akkor esett eső, amikor azt a serkenő vetés megkívánta. Szakállas András az elefánti kolostorból jött Zsérére remetéskedni, mert oda híre jutott, hogy a Zszibricán valaha az Isten járt, s a remeték mindig kedvelték a szent hagyományú helyeket. Az Isten meg is jutalmazta. Ha valamiért könyörgött az égnek, úgy azt meg is adta. Ha a vetés esőre szomjúzott, elballagott a bíró Szakállas Andrásához, hogy imádkozzék esőért. Jött is az eső, és csak akkor jött, amikor érte Szakállas András imádkozott. Virult a határ, amíg Szakállas András élt.

Bezzeg másként fordultak a dolgok, mikor halála után egy kóbor lengyel barát, Péter került a remetekúthoz! A zséreiek még csak meg sem kérhették semmire, hisz magyarul nem értett, mindenre azt válaszolta: tak, tak. Kell a csudának ilyen remete! Prüszköltek a jó palócok Tak Péterre, s mikor aztán a barát hírbe jött egy Ancsa nevű leányzóval, elhatározták, hogy rádöntik a barátira a remetelakot. Tak Péter megneszelte a dolgot s elmenekült, még mielőtt kunyhója rádőlt volna. Akik a határban találkoztak vele, hallották, hogy szörnyen átkozódott: „Átkozott legyen ez a hely, ahol a zséreiek rám akarták dönteni a kunyhót! Nem tudtam imádkozni esőért? Hát jó! Essen itten eső mindig, akár szükség van rá, akár nincs.”

Azóta a Remetekút felől mindig gomolyognak a felhők, s úgy hívják az egész vidéket is: Rohadtszeg. A hulló eső megülepedik a Zszibrica nyergén, az Isten nem hagyja elpusztulni szomjan azt, aki nyománál vert magának szállást. Így őrizi a nép ajka a Zsére eredetéhez fűződő mondát s az ahhoz kapcsolódó Rohadtszeg történetét.